

Victorias bal

Jeg afventer min afslutning. Jeg ved ikke hvor mange vil se på, men min familie og nærmeste venner vil ikke. De har forvist mig fra deres hjerte og hjerne, slettet minderne om mig, som havde jeg aldrig eksisteret.

Han vil sikkert komme og se på. Det er trods alt hans hævn, for det jeg tog fra ham. Jeg fortryder ikke det jeg gjorde, for hun var hendes egen skyld. Drillende, løkkende, en værre forfører. Fortryllede mig og brød det hele. Det er da kun retfærdigt, at jeg fik min hævn over hende. Efter det hun bød mig.

”Det værste eksempel på misundelse, jeg nogensinde havde set,” havde dommeren sagt, lige inden han hamrede hammeren i bordet og fastslog min dom. Det syntes jeg nu ikke. Det var snarere ”en passende hævn”. Men det afhænger af øjnene der ser, og dommeren var åbenbart ikke særlig forståelig. Selv hvis han havde, ville *han* og hans familie lægge pres på, så deres syn på den rette domfældelse, ville blive min straf. Og den ville være meget værre end den jeg havde fået. Meget værre. Og det på grund af en pige, som elskede at lege kurtisane og få folk til at gøre kur til hende.

Jeg skulle aldrig være kommet med til min søsters forlovelsesfest, men mine forældre havde hevet mig ud af værkstedet. Jeg havde gået forsigtigt rundt, uden at kende nogen, på grund af min manglende interesse i overklassens baller. Jeg kunne ikke snakke med de andre, for de klogeste var gamle herrer, som havde et gammeldags syn på tilværelsen og afviste enhver ny viden der kom frem.

Jeg lyttede til to gnavne, gamle herrers samtale om Darwin teorien, da jeg første gang så hende.

Hun stod og snakkede med en ung herre, som tydeligvis gjorde kur til hende. Hun lod som om hun lyttede til hvad han sagde og svang hovedet til den ene side, så hendes nydeligt sorte, krøllet hår svang om skulderne på hende og ramte manden. Jeg lærte at det senere hen betød, at man var kedelig og uinteressant. Vores øjne mødtes. Mine brune og hendes smaragdgrønne. Hun smilede, og jeg så at hendes læber var lige så røde som blod, smukke og fyldige. Hun var smuk, det var ingen løgn og at hun vidste det, var heller ikke nogen. Hun unyttede det til fulde. Hendes smaragdgrønne kjole lyste op ligesom øjnene og hun strålede op i hele havet af sorte jakkesætter og bleggule kjoler. Hun gik altid i grønt, så hendes øjne stod frem. Smaragden kaldte jeg hende. Hun kendte dog ikke til sit kælenavn, for det var kun i hovedet jeg kaldte hende det. Hendes virkelige navn var Victoria. Victoria de Rosie. Og hun leve op til sit navn. Smuk som rosen, men hun havde også sine torne.

Vores øjenkontakt varede ikke særlig lang tid, kun et par sekunder. Men de sekunder var nok til at jeg blev stormende forelsket i hende. Hun vendte tilbage til at lytte til manden og kort tid efter takkede hun ham af. Jeg undskyldte over for herrerne og skyndte mig væk; jeg tror dog ikke de lagde mærke til det.

Min kurs var lagt mod hende, men da der blev kaldt på hende. Hun skyndte sig af sted. Hun havde ikke engang set mig komme.

Jeg blev slukøret, men besluttede mig for at snakke med hende senere på aften. Men aftenen gik og hun var forsvundet;

som slugt af jorden. Da jeg sammen med mine forældre, søster og hendes forlovede sagde farvel til de sidste gæster, var hun intetsteds at se. Hun var gået tidligere.

Jeg holdte min søster ind til siden, da vi var på vej ind i den tomme festsal. Det var hendes fest, så hun burde kende alle der kom. Da jeg kom med en beskrivelse af hende, forsvandt min søsters smil og hendes ansigt blev helt bedrøvet.

”Det er Victoria de Rosie,” sagde min søster. ”Men, Clark, gør dig ikke forhåbninger om at vinde hendes hjerte. Hun spiller med mænds hjerter og nyder det. Mange har lidt af et knust hjerte, efter bare en dag med hende. Lad være med at være én af dem.”

Kærligheden til Victoria lod ikke advarsel sive ind i mig. Jeg svævede på kærlighedens sky.

For en gangs skyld, var jeg ikke modvillig, da en invitation til et bal blev bragt til vort hus. Engang afviste jeg dem alle, men tanken om at Victoria ville være der sendte bobler af glæde gennem min krop og takkede derfor ja til invitationen.

Ballet var en nitte, for Victoria dukkede ikke op på noget tidspunkt. Til gengæld var der mange unge, ugifte frøkner, men ingen var som Victoria, så jeg lagde ikke mærke til det.

Efter ballet var jeg nødt til at rejse med min kammerater til Rom, for at studere i deres kunsthistorie. I de to måneder jeg var væk, længtes mit hjerte efter Victoria. Selvom jeg endnu ikke havde snakket med hende, ej heller præsenteret mig selv, vidste jeg at vi var skabt for hinanden. Mit hjerte flammede af misundelse, når jeg tænkte på de herrer som ville gøre kur til hende, men vidste at hun ville være med på det, fordi hun endnu ikke havde mødt mig. Det virker måske fjollet, men jeg skrev endda breve til hende. Breve som osede langt væk af

kærlighed. Jeg sendte dem ikke til hende, men tænkte på, at når vi engang var blevet gift ville jeg vise dem til hende og hun ville se, at min kærlighed til hende var dyb og bundfast, samt at jeg altid havde elsket hende.

Jeg talte dagene ned til jeg skulle hjem til England og deltage i min søsters bryllup. Jeg måtte have været en ulidelig rejsefælle for dem jeg rejste med, men mine tanker kredsede kun om hvor fantastisk og smuk Victoria var. Jeg kunne se for mig, hvor sød hun var mod fattige, forældreløse børn og hvor vidunderlig hendes latter var.

På min søsters bryllupsdag var jeg ikke til at styre og mit hjerte eksploderede, da jeg så hende komme ind i kirken, iklædt en strålende grøn kjole og håret nydeligt sat op. Jeg ville have holdt øje med hende under hele ceremonien, hvis jeg ikke havde været brudens bror og skulle sidde forrest. Jeg kunne ikke vendte til festen begyndte.

Min søster havde fået mig placeret så langt væk fra hende som muligt, men fra min plads kunne jeg holde øje med hende. Jeg beundrede hendes stolte og elegante holdning, men hadede hvordan hun glad og smilende snakkede med de andre herrer omkring bordet hun sad ved.

Da der blev spillet op til dans, forsøgte jeg flere gange forgæves, at prøve at byde hende op, men hver gang jeg næsten kunne røre ved hende, kom en anden mig i forkøbet. Endelig da hun satte sig ned for en stund, stillede jeg mig foran hende og bukkede.

”Vil De danse denne dans med mig, frøken?” spurgte jeg høfligt.

Hendes kinder var røde af anstrengelse, efter at have danset så mange gange og hun åndede tungt. Hun drak lidt vin, inden hun svarede mig.

”Jeg springer denne omgang om, hr.,” sagde hun og jeg mærkede hjertet synke i bunds på mig. Jeg måtte have set perpleks ud, for hun rejste sig op. ”Eller, en enkelt dans kan jeg sagtens klare. Men grib mig, hvis jeg dåner af at have danset så meget.”

Jeg førte hende ud på dansegulvet, mens jeg smilede stort. Vi stillede os på række med de andre, lige overfor hinanden. Musikken begyndte og vi bevægede sig mod hinanden, pressede blidt håndfladerne mod hinanden, drejede rundt og gik tilbage i rækken, uden at sige noget. Da vi mødtes anden gang i dansen, begyndte hun at snakke.

”Hvad hedder De?”

”Clark de Levine.”

Tilbage i rækken og frem igen, til en indviklet dans hvor vi mødtes og det gav os rigelig tid til at snakke.

”Brudens bror?” spurgte hun.

”Ja. Og De?”

”Kusine til gommen.”

”Hvad hedder De?”

”Victoria de Rosie.”

”Ligesom dronningen,” sagde jeg og hentydede til hendes fornavn.

”Ligesom dronningen,” gentog Victoria og det var som om noget surt kom over hende. ”Og hvad med Dem, hr. de Levine? Hvem er De opkaldt efter?”

Vores samtale gennem resten af dansen, var let og ubetydelig. Da dansen sluttede og jeg ville kysse hendes hånd

som farvel, var hun allerede forsvundet ind i flokken af de mennesker, som havde kigget på.

Mit hjerte bankede forsat for hende og jeg var blind for alt andet. Enhver ville sige, og jeg indrømmer det også selv, at den samtale vi førte var ingen ting, kun en man altid førte under dans, når man var fremmed for hinanden. Men for mig var det verdens bedste samtale og den gjorde at jeg elskede hende endnu mere.

Siden da fik jeg til de baller hvor vi begge deltog, danset en enkelt dans med hende og førte lige så interessante samtaler med hende. For hver gang blev kærligheden til hendes smukke ansigt større og større. Jeg elskede den personlighed jeg delvis fik af samtalen og mit sind, og at de begge gik imod hinanden, så jeg ikke. I mine øjne var den harmonisk.

Victoria lod ikke til at lægge særlig meget mærke til mig, men hver gang jeg bød hende op, kom det altid fra hende. ”Ah, hr. de Levine. Vil De have endnu en dans?”

Selvom vi sjældent så hinanden, vidste jeg hun var mit livs kærlighed. Jeg blev fyldt med jalousi når hun bare snakkede med andre mænd og mit had til uskyldige mænd, kogte i mit blod.

Efter min hemmelige forelske i hende og mit kærlighedsforhold til hende i mit sind, havde varet i et år, planlagde jeg at fri til hende. Da jeg holdt ringen på mit værelse, så jeg for mig hendes glædestrålende ansigt, når jeg knælede og friede til hende. Hvordan hun omfavnede mig og overdængede mig med kys. Det ville være en god afslutning på det bal, som hendes familie ville holde for hende. Hvorfor vidste jeg ikke, men jeg regnede med at det var på grund af mig og hende. Vi var skæbnebestemte til at leve sammen.

Jeg mødte sent op til ballet og forsøgte at få øjenkontakt med hende, men hun så hele tiden på den samme mand. Jeg mærkede misundelsens kvælende hånd om mit hjerte. Det gjorde ondt at se hende sådan, stå og flirte med en mand, uden at tænke på mig.

Jeg vidste ikke hvorfor det blev holdt bal og jeg gættede det heller ikke. Det var først da hendes far, bad om ro og begyndte at snakke om hans datters forlovelse. Jeg anede ikke hvordan han vidste at jeg ville fri til hende, men jeg begyndte at tage ringen frem, da han fortsatte. Han takkede os alle for at møde op til Victorias og *hans* forlovelsesfest. Selvom det ligger i fortiden nu, vil jeg stadig ikke omtale hans navn, for det giver mig kvalme, blandet med lidt had.

Victoria strålede som en sol, mens jeg chokeret bakkede bagud. Mit hjerte bristede og blødte for min ulykke. Jeg anede ikke hvordan det havde sket, for med vores strålende kærlighed, hvordan skulle hun så kunne blive forlovet med en anden?

Jeg styrtede rådvild ud på gaden og regnens kolde dråber på mit ansigt, opfriskede mig og min hjerne. Trods det Victoria og jeg havde sammen, havde hun forrådt mig og sagt ja til denne fremmed mands tilbud om ægteskab. Hun havde forrådt mig og knust mit hjerte ved at gøre det. En plan begyndte at blive opbygget i mit hoved, og da jeg modtog en invitation til brylluppet, takkede jeg straks ja. Hun måtte være modig, siden hun vovede at indbyde mig til hendes store dag. Men det ville ikke redde hende, for min plan om hævn blev færdigbrygget, da jeg tog af sted til brylluppet.

Bruden ventede altid i et sidekammer til våbenhuset, hvor hun afventede at hendes far ville komme og føre hende hen

over løberen, op til alteret og hendes kommende mand. Men det ville ikke ske for denne brud.

For en gangs skyld var hun klædt i hvidt og hun lignede en prinsesse da hun vendte sig om mod mig, da jeg trådte ind.

”Hr. de Levine, hvad laver De dog her?” spurgte hun og gjorde store øjne da jeg låste døren. ”Hvorfor låser De døren?”

”Hvorfor knuste du mit hjerte?”

”Hvad mener De?”

”Hvorfor, Victoria, hvorfor legede du med mig og tog så den første som friede?”

”Jeg ved ikke hvad De snakker om!”

”Vi havde et godt forhold sammen, alt var lykkeligt, om som jeg vil til at fri, har du sagt ja til en andens tilbud om ægteskab!” råbte jeg og da jeg med hænderne på hver overarm, rystede hende hårdt, klynkede hun.

”Jeg ved virkelig ikke hvad De snakker om, hr. de Levine. Vi har aldrig haft et forhold! Og De ville fri til mig? Sig mig, er De sindssyg!” hvinede hun af rædsel og vred sig fri at mit greb.

”Sindssyg, fordi du legede med mig. Det kan jeg ikke tillade dig at gøre. Jeg vil have min hævn.”

”Hævn for hvad!”

”Lad være med at lyve! Du ved jo godt hvorfor!”

Jeg trak en kniv frem, som jeg havde haft gemt under min jakke.

”Hr. de Levine,” hviskede Victoria med tårerne i øjnene, ”det hele er noget De har forstillet Dem. Jeg skal giftes med den mand jeg elsker og vi to har aldrig haft noget sammen. Indse dog sandheden, vi to...”

Hun sagde ikke mere, for med kniven højt hævet, farede jeg over til hende, holdte hende for munden og stak kniven ned i

hendes hjerte igen og igen. Blod sprøjtede ud og ramte mig i ansigtet. De flød ned af den hvide kjole og malede den blodrød. Hun tog et sidste åndedrag og kollapsede. Hun faldt om på gulvet og blev liggende. Død og kold.

Jeg tog kniven med mig, da jeg låste døren op og listede ud. Jeg var næsten kommet ubemærket ud af kirkegården, da rædselsskrig kom fra kirken. Hurtigt indhentede de mig og da de så blod i mit ansigt og på mit tøj, vidste de godt hvem morderen var.

Jeg blev stillet for en dommer og fik min straf at vide. Hængning.

Det er forfærdeligt, for jeg ville kun hævne mig, på det forhold, jeg nu indser at vi aldrig havde, her i mine sidste timer. Mine venner og familie har nægtet at kende til mig. Kun min søster har besøgt mig en eneste gang. Hun rystede på hovedet af mig og kyssede mine kinder. Hun var tydeligvis skuffet over, at jeg ikke havde lyttet til hendes advarsel. Gid jeg dog havde.

Løkken der skal knække min hals, kommer tættere på. Jeg kan ikke længere kun se den fra mit vindue, men nu er der foran mig. Et par vagter har hentet mig. Folk er mødt op for at se min død og blandt dem er *han*. Nu skal han have sin hævn, ligesom jeg fik min over hende. Jeg fortryder det ikke.

Løkken blev lagt om min hals af bødlen og jeg stillede mig til rette på faldlemmen.

Min historie ville folk snakke om i lang tid efter. Historien om manden der af jalousi dræbte en kvinde på hendes bryllupsdag. En kvinde som knuste hans hjerte, selvom de aldrig havde noget sammen. Hvilken episk historie.

Altair
Gwalior.dk

Trommer. Folket tog en indånding sammen. Trommerne stoppede. Der blev hevet i et håndtag. Et fald og så...

Gwalior.dk